

— Ce deduci? îl întrebă Jimmy, dar Fletcher nu-și dădea seama care va fi sentința. Aruncă o privire spre tabăra acuzării, dar nu văzu pe chipurile lor semne de încredere sau de îngrijorare.

— Poți să-i ceri părerea și profesorului Abrahams, sugeră Annie.

— Cum, mai e aici?

— L-am văzut plimbându-se pe coridor acum câteva momente.

Fletcher plecă de la masă, împinse portița de lemn care despărțea tribunalul de public și ieși cu pași mari din sală. Se uită de-a lungul coridorului larg, pavat cu mozaic, dar nu reuși să vadă pe nimeni până când mulțimea strânsă lângă rotonda scărilor nu se risipi. Atunci zări un domn cu înfățișare distinsă așezat într-un colț, cu capul plecat, luând notițe pe un carnet juridic. Funcționarii și publicul treceau grăbiți pe lângă el, fără să-l ia în seamă. Fletcher se îndreptă prevenitor spre el, privindu-l cum își scria notele. Nu putea să-l întrerupă, așa că așteptă ca profesorul să ridice ochii.

— A, Davenport, făcu el, bătând cu mâna lemnul băncii.

la loc. Ai o expresie întrebătoare, deci cu ce te pot ajuta?

Fletcher se așează lângă el:

— Voiam să vă cer opinia în legătură cu întârzierea juraților. Ar trebui să înțeleg ceva din asta?

Profesorul se uită la ceas:

— Puțin peste cinci ore. Nu, n-aș considera că e o întârziere mare, fiind vorba de o acuzație capitală. Juraților le place să arate că-și iau răspunderea în serios, în afară de situațiile clare de la început, ceea ce nu a fost cazul aici.

— Aveți vreo predicție cu privire la rezultat? întrebă nervos Fletcher.

— Nu poți ghici niciodată decizia curții cu juri, domnule Davenport; sunt doisprezece oameni aleși la întâmplare, care au puține în comun, deși trebuie să spun că par persoane cu spirit de dreptate, cu vreo două excepții. Care-i întrebarea următoare?

— Nu știi, domnule profesor, care ar trebui să fie?

— Ce să fac dacă verdictul îmi e nefavorabil? Este o eventualitate pentru care trebuie să fii pregătit întotdeauna.

Fletcher aprobă din cap.

— Vrei răspunsul? Ceri imediat judecătorului dreptul de a face recurs.

Și rupând una dintre foile carnetului lui, profesorul i-o întinse studentului:

— Sper să nu consideri gestul meu prea arogant, dar ți-am formulat câteva fraze pentru fiecare eventualitate.

— Inclusiv verdictul „vinovat“? întrebă Fletcher.

— Nu e nevoie să fii atât de pesimist deocamdată. Prima oară trebuie să ne gândim la posibilitatea unui rezultat nedecis. Pe rândul din spate, la mijloc, am observat un jurat care nu s-a uitat nici măcar o dată la clienta ta. Dar am văzut că și dumneata ai remarcat-o pe membra curții cu juri care și-a coborât privirea când le-ai arătat

mâna arsă a doamnei Kirsten.

— Ce să fac dacă rezultatul e nedecis?

— Nimic. Judecătorul, deși nu e mintea cea mai strălucită aflată la conducerea unui proces, e un om drept și meticulos și o să-i întrebe pe jurați dacă sunt capabili să pronunțe un verdict majoritar.

— Asta înseamnă zece la doi în acest stat.

— Ca și în alte patruzeci și trei de state, îi reaminti profesorul.

— Și dacă nu se pot înțelege pentru verdictul majoritar?

— Judecătorul nu poate decât să elibereze jurații și să-l întrebe pe procurorul general dacă dorește rejudecarea procesului și nu e nevoie să întrebăm dacă pot ghici cumva ce ar răspunde domnul Stamp.

— Ați făcut multe note, spuse Fletcher, uitându-se la rândurile ordonate din carnetul domnului Abrahams.

— Da, intenționez să fac referiri la cazul acesta în semestrul următor, la cursul despre diferența dintre omor și omucidere. Îl țin la studenții mai mari, așa că n-o să fii stânjenit.

— Ar fi trebuit să accept înțelegerea cu procurorul general și să mă asigur de o condamnare doar de trei ani?

— Bănuiesc că vom afla răspunsul la întrebarea asta într-un viitor destul de apropiat.

— Am făcut multe greșeli? se aventură Fletcher.

— Câteva, răspunse profesorul, întorcând paginile carnetului.

— Care a fost cea mai mare?

— Singura dumitale mare eroare, după părerea mea, a fost că n-ai chemat un doctor care să descrie în detaliu - le place mult să facă asta - cum ar fi putut fi produse rănilor care au lăsat urme pe trupul doamnei Kirsten. Jurații îi admiră pe doctori. Presupun că sunt oameni onești și, în mare, au dreptate. Dar, ca toți ceilalți, dacă le pui întrebarea

potrivită – și, la urma-urmei, avocații aleg întrebările – sunt la fel de înclinați spre exagerare ca oricine.

Fletcher se simțea vinovat că neglijase o mutare atât de evidentă și-i părea rău că n-o ascultase pe Annie, care îl îndemnase de mult să ceară sfatul profesorului.

— Nu fi îngrijorat, procuratura mai are de trecut câteva obstacole, pentru că judecătorul ne va acorda cu siguranță o suspendare a executării verdictului.

— Ne va acorda? Îngăimă Fletcher.

— Da, spuse liniștit profesorul. Deși n-am mai pledat de mult la tribunal și sunt puțin cam ruginit, speram să mă lași să te asist cu această ocazie.

— Vreți să fiți asistent al apărării? se miră Fletcher.

— Da, Davenport, vreau, pentru că m-ai convins că, într-adevăr, clienta ta n-ar trebui să-și petreacă restul vieții după gratii.

— Jurații se întorc, răsună vocea aprodului pe coridor.

— Noroc, Davenport, adăugă profesorul. Și dă-mi voie să-ți spun, înainte de aflarea rezultatului, că apărarea duminică a fost un tur de forță remarcabil pentru un student la masterat.

*

Nat simțea nervozitatea lui Su Ling pe când se apropiau de Cromwell.

— Ești sigur că mamei tale o să-i placă hainele mele? întrebă, trăgându-și fusta cât mai jos.

Nat aruncă o privire admirativă compleului simplu, galben, ales de Su Ling, ce-i sublinia silueta grațioasă:

— Mamei o să-i placă, iar tata nici n-o să-și mai poată lua ochii de la tine.

Su Ling îl înghionti:

— Cum o să reacționeze tatăl tău când va afla că sunt din Coreea?

— O să-i spun că ai avut un tată irlandez. Oricum, toată

viața lui s-a ocupat de cifre, așa că o să-și dea seama imediat ce deșteaptă ești.

— Nu e prea târziu să ne întoarcem. Putem să-i vizităm și duminica viitoare.

— Prea târziu, o contrazise Nat. Oricum, nu te-ai gândit cât de agitați sunt și ei? Le-am spus deja că sunt îndrăgostit până peste cap de tine.

— Da, dar mama te-a plăcut foarte mult.

— Și a mea o să te placă la fel de mult pe tine.

Su Ling nu mai vorbi până când Nat o anunță că se apropiau de Cromwell.

— Nici nu știu ce să spun, se plânse ea atunci.

— Zău, Su Ling, nu e un examen.

— Ba da, exact asta este.

— Aici m-am născut, spuse Nat, încercând să-i abată gândurile. Când eram copil, mi se părea o metropolă. Și ca să fiu cinstit, credeam că Hartford-ul e capitala lumii.

— Cât mai e până ajungem?

— Vreo zece minute, zise Nat. Dar să nu te aștepti la ceva mareț, locuim într-o casă mică.

— Eu și mama stăm deasupra spălătoriei, îi reaminti Su Ling.

— Ca Harry Truman, râse Nat.

— Și ia te uită, a ajuns președinte, reuși ea să glumească. Nat întoarse pe bulevardul Cedar:

— A noastră e a treia casă pe dreapta.

— N-am putea să mai mergem puțin? îl rugă Su Ling. Trebuie să mă gândesc la ce o să spun.

— Nu, refuză Nat ferm. Amintește-ți ce a zis profesorul de statistică de la Harvard când te-a văzut prima dată.

— Da, dar nu voiam să mă mărit cu fiul lui.

— Sunt sigur că îți l-ar fi dat de bărbat dacă asta te-ar fi convins să intri în echipa lui, spuse Nat, făcând-o să râdă

tocmai când oprea mașina.

Coborî repede și-i deschise portiera lui Su Ling. Ea se dădu jos și-i scăpă un pantof.

— Vai, îmi pare rău! exclamă, reîncălțându-l grăbită.

Nat râse și o luă în brațe.

— Nu, nu, îl respinse ea, poate ne vede mama ta.

— Sper că ne vede, zâmbi el și o luă de mână, conducând-o spre intrare.

Ușa se deschise înainte să sune și Susan se grăbi să-i întâmpine, îmbrățișând-o imediat pe Su Ling:

— Nat n-a exagerat, constată ea. Ce frumoasă ești!

*

Fletcher parcurse încet coridorul, însoțit de profesorul lui. Ajungând la ușile batante, se așteptă să-l vadă reluându-și locul în sală, dar mentorul lui îl însoți până la banca apărării, așezându-se lângă el. Annie și Jimmy nu-și puteau masca surprinderea.

— Ridicați-vă, dictă aprodul. Prezidează onorabilul judecător Abernathy.

Așezându-se, judecătorul îl căută cu privirea pe procurorul general, apoi își îndreptă atenția spre apărare și pe chipul lui apăru o expresie de mirare, a doua oară în acel proces:

— Văd că ați dobândit un asistent, domnule Davenport. Doriți să-l înregistrăm înainte de intrarea juraților?

Fletcher se întoarse spre profesor, care se ridică în picioare:

— Da, domnule judecător.

— Cum vă numiți? întrebă magistratul, de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

— Karl Abrahams, domnule judecător.

— Sunteți calificat pentru a pleda la tribunal? continuă solemn judecătorul.

— Cred că da, domnule judecător. Am devenit membru